

Redacția și Administrația
Cluj Str. Nicolae Iorga Nr. 6—8

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 10.000 Lei, pe 6 luni
5.000 Lei, pe 3 luni 2.500 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40 646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reparație Nr. 3.651 din 1946

Noi aducem iubirea

de Pr. N. Pura

Tribunul roman Viniciu, cunoscut din cartea Quo vadis, obosit de plăceri, de vin, de flori și de cântece, întâlnește într-o zi pe Petru, căpetenia apostolilor și pe Pavel, vasul cel ales. Dornic de o altă viață, o viață nouă și mai curată, Viniciu își descoperă dorul celor doi apostoli. „Ve-ați voi — le zise — eu mă chinuiesc în nesiguranță. Am auzit de multeori vorbindu-se despre învățătura voastră. Mi s'a spus că ea distruge viața, fericirea, legile și puterea împărăției. E adevărat? Mi s'a mai spus: Grecia a creiat înțelepciunea și frumusețea; Roma a făurit dreptul și puterea; ce ne mai puteți aduce voi sdrănțuroși din Răsărit? Dacă voi sunteți intradevăr semănători de lumină, lăsați să se resfrângă o rază asupra mea”.

— Noi — zise Petru — noi aducem iubirea. Iar Pavel adăugă: Chiar de aș grăi în toate limbile omenești și ingerești, dacă nu am iubire, nu sunt decât aramă sunătoare. De aș cunoaște toate tainele iumit, de aș avea toată știința și atâta credință încât să mut și munții, dacă nu am iubire nu sunt nimic.

Căci cea mai mare poruncă e iubirea. Să iubești pe Dumnezeu, să iubești pe aproapele.

Unde-i iubirea, acolo e pacea, bunăînțelegerea, acolo e fericirea.

Știți de ce nu suntem fericiți? Pentru că n'avem iubire. Dacă am trăi iubirea; n'ar mai fi nedreptate, n'ar mai fi sărăcie, n'ar mai fi suferință, n'ar mai fi durere.

Să presupunem că un om de azi, un om modern, un domn elegant, ar întâlni undeva pe cei doi apostoli. Ce le-ar spune?

— Hei! încă sunteți tot aici? N'ați plecat? Mai vreți ceva?

(continuare în pagina 3)

Binecuvântarea și blestemul lui Dumnezeu

Extras din Sf. Scriptură, Levitic, cap. 26

Așa zice Domnul:

Zilele de odihnă ale mele să le păziți și locașul meu cel sfânt să-l cinștiți.

De veți umbla după legile mele și de veți păzi poruncile mele și le veți plini, vă voi da ploaie la timp,

pământul își va da roadele lui și pomii își vor da rodul lor.

Treieratul vostru va ajunge până la culesul viilor, culesul viilor va ajunge până la semănat; veți mânca pâinea voastră cu mulțumire și veți trăi în pământul vostru fără primejdie.

Voiu trimite pace pe pământul vostru și nimeni nu vă va tulbura; voi goni fiarele dela voi și sabia nu va trece prin pământul vostru.

Veți goni pe vrășmașii voștri și vor cădea uciși înaintea voastră.

Cinci din voi vor birui o sută și o sută din voi vor goni zece mii și vor cădea vrășmașii voștri de sabie înaintea voastră.

Voiu umbla printre voi, voiu fi Dumnezeuul vostru și voi veți fi poporul meu.

Pentru cei ce nu vor să țină poruncile lui Dumnezeu urmează blestemele mari și grele, dar pe care rugăm cititorii să le citească din Sf. Scriptură.

Pentru familia creștină:

Dumnezeu a sădit suflet în om

de I. Agârbiceanu

Vor fi ajuns poate până la cititorii acestei scrieri ce spun unii oameni de știință sau unii doctori nesocotiți, cari prin vorbe și scrierile lor fac atâta rău în lume. Spun acești mincinoși învățători ai lumii și stricători de moravuri:

„Sunt povești tot ce vă învată Scriptura despre zidirea, zămislirea și nașterea omului în lume! Nu-i nicio deosebire între om și dobitoc, nici în zămislire nici în dezvoltarea fătului până încă nu s'a născut. Din sămânța părinților se naște și unul și altul, și la fel se dezvoltă în pânțele, după cum la fel se nasc, se hrănesc, cresc, îmbătrânesc și mor. Și fătul omului în tîi e ca un mormoloc de broască, apoi ca o șopârlă, apoi ca fătul unei vaci, când începe să se deosebească capul și membrele. Noi am scos destui asemenea feți, după o lună, trei, ori mai multe și i-am pus în sticle cu spirt. Veniți dacă vreți și vedeți-i și voi... De sufletul de care spune Scriptura că-l suflă Dumnezeu în om, noi nu am dat nicăieri... Deci nu-i aici nici un amestec al lui Dumnezeu. E un lucru firesc, și o dezvoltare firească precum e și cu feții de animale... Când te umpli copiii, sau când vrei să ai numai unul — pentru a-i crește mai ușor și a le lăsa a-vere mai multă, — nu-i nici un păcat să oprești zămislirea, sau să scoți fătul din pânțele... Doar e un mormoloc, ori șopârluță, pe care o arunci! Cum să aibă suflet? O urățenie ca aia? Nu-i nici un suflet, nu-i nici un păcat! E ca și când ar lepăda cățeaua sau mâța!”

Așa vorbesc unii oameni cari se cred învățați și cunoscători ai tuturor tainelor viefii în marea lor sumeție, care totdeauna se înecă în prostie.

Ba mai spun și alte năpastii! Văzând în operațiile și cercetă-

(continuare în pag. 3)

Dumnezeu a sădit suflet în om

(urmare din pag. 1)

rile științifice ce le fac, că fătul omenesc în dezvoltarea lui materială seamănă, mai ales în primele luni, cu fătul animalelor, vin și spun că omul se trage din animale, din alte ființe viețuitoare; că toate viețuitoarele se trag dintr'un prim sămbure de viață, dintr'o singură celulă, și că prin mii și milioane de ani s'au născut dintâi ființele cele mai simple, din ele altele, din aceste cele mai desăvârșite, până la maimuță, iar din maimuță, omul. Așa că Dumnezeu nu are nici un amestec aici, nici de suflet nu poate fi vorba, ci numai de legi naturale, ca și când aceste legi n'ar fi trebuit să fie date de cineva! Adevărat că aceea primă ființă vie, aceea celula din care a pornit toată viața, nu știu nici ei de unde este, cine a făcut-o, de unde vine. Pentru a nu pomeni pe Dumnezeu, unii spun că a căzut din vreo stea sau vreo planetă pe pământ, acest prim sămbure a vieții!

Ca și când peste stele n'ar fi tot Dumnezeu stăpân!

Dar asemenea oameni, cari se cred atotînțelepți în mândria lor, nu află sufletul omenesc nici în omul mare, dar încă într'un făt omenesc de câteva luni!

Pot tăia cu cuțitele lor cât vor voi în trupurile oamenilor când sunt bolnavi și e nevoie de operație, nu vor da de suflet niciodată, să se uite cu toate ochenele măritoare din lume! Pentru că sufletul e duh, e spirit, și nu se poate vedea, nici pipăi.

Dar la vorbele lor din urmă, iată ce le poate spune creștinul:

„Pentru mine Dumnezeu rămâne la fel de nemărginit, prea puternic și prea înțelept, ori că a făcut lumea în șase zile ori în șase sau șasezeci de milioane de ani. El putea să-o creeze într'o clipă, dacă ar fi voit!

„Pentru mine e tot atâta de ori a creat Dumnezeu dela început toate soiurile de viețuitoare, ori a făcut întâi numai un sămbure de viață, și aceluia i-a dat putere și însușiri ca din el să se desvolte toate. Pentru că și într'un caz și întraltul tot El rămâne singurul urzitor preaințelept și atotputernic al vieții!

„Pentru mine e neîndoios însă că sf. Scriptură spune adevărul când învață pe oameni, și ea nu poate rătăci când afirmă că omul are dela Dumnezeu suflarea de viață. Nici voi învățați nu puteți da alt răspuns când e vorba de originea vieții în lume.

„Cum nu-mi văd și nu-mi pot pipăi sufletul în mine, așa nu-l pot pipăi și vedea nici în fătul omenesc, dar dacă e viu, știu că Dumnezeu i-a dat suflet,

și nu trebuie să-l consider numai ca un mormoloc de broască sau o șopărlă.

„De altfel toată lumea judecă și crede așa cum judec și cred eu după sf. Scriptură. Altfel pentru ce toate legile omenesti din toate țările pedepsesc pe femeile cari leapădă cu voia pe feții lor, sau pe moașele și doctorii cari fac avorturi? Dacă fătul omenesc ar fi numai un început de viață fără suflet, cum s'ar da asemenea pedepse?

„Dar știu că legile consideră și lepădarea, avortul, ca pe o crimă, ca oucidere de om, și aceasta n'ar pute-o face dacă n'ar crede toată lumea că și fătul omenesc este om, adică are și suflet. De aceea mă înspăimânt de avort ca și de ucidere, ori ce ați spune voi cari vă credeți oameni învățați“.

Iată cam ce ar putea răspunde creștinul celor ce s'au zăpăcit la minte de o învățătură netemeinică.

Pentru că adevărații oameni de știință, sau adevărații doctori, nu vor învăța nici odată lumea că nu-i păcat și crimă să oprești zămisirea sau să te scapi de făt prin lepădare, prin avort.

I. Agârbiceanu

NOI ADUCEM IUBIREA

(urmare din pag. 1)

Noi nu vă cunoaștem. Ne-am modernizat. Noi avem cărți, avem știință, avem mașini, avem trenuri, avioane, radio... noi vom aduce raiul pe pământ. Vă lăsăm vouă raiul cel de sus; nouă ne ajunge acesta de jos; noi așteptăm o lume nouă, dar voi ce vreți?

— Noi, ar zice Petru, venim să aducem iubirea. Iar Pavel ar adăoga: De aş ceti toate cărțile și toate gazetele pe cari le scrieți voi, de aş cunoaște toată știința voastră și toate mașinăriile voastre, dacă nu am iubire nu sunt nimic. Și dacă aş crede oricât de tare în raiul pământesc, și chiar dacă aş face minuni în acest scop, dacă nu am iubire, nu sunt decât chivval răsunător“.

Da, domnilor, aveți de toate, dar, pentru că n'aveți iubire, voi n'aveți nimic.

Ci venim noi, Petru și Pavel, urmașii lui Petru și Pavel, preoții, împreună cu toți creștinii, cari cred în Dumnezeu-Iubire, venim și noi dela această gazetă și aducem sufletelor păgâne iubirea.

Iată ce-aducem noi!

Noi aducem iubirea. Dacă avem iubire, chiar neavând nimic, noi avem totul.

Pr. N. Pura

La mănăstire ...

Tăcere ...

Tresalt deodată la clopotul din deal,
La clopotul ce sună, mă cheamă și m'așteaptă,
Mă cheamă cu grabire o clipă să veghez,
La crucea lui Isus cu drag să ngenunchez.

Ascult ...

Se aude departe, pe vârful unui munte,
Un clopot ce strigă se sbate, căci el vrea
Intreaga omenire ce crede în Isus,
Să alerge cu grabire la mănăstire sus.

La mănăstire ...

Acolo pleca-voiu să ajung, să sorb din fericire,
Să sorb din nectarul ce mi s'a oferit;
La mănăstire pleca-voiu să fie cât de sus;
Găsi-voiu mai deaproape pe dulcele Isus.

ELISABETA G. BENȚAN
inv. Rohla

MARIA

Regină a cerului, aş vrea în această zi să adun în cuvinte de toc, întreg dorul și iubirea mea pentru Tine. Aș vrea să adun într'o singură privire albastrul înălțimilor, unde domnești, Tu cea mai frumoasă dintre fecioarele pământului și ale cerului.

Aș vrea în această zi să văd în câteva clipe fugare viața Ta divină, încoronată de cununa suferinții și de strălucirea învingerii. Vreau printre lacrimi de iubire să-ți șoptesc numele cân-

tat de stolidurile îngerești și șoptit ca cel mai drag cuvânt de Isus, Dumnezeuul iubirii. Numele tău strălucește în stele și în săgețile de raze ale soarelui, flutură pe buza învinețită a muribundului și în zâmbetul fericit al tineretii.

Fața Ta e blândete, ochii Tăi iertare. Tu ești cântul inimilor sfinte, speranța noastră viitoare, nădejdea fericirii. Fii mărită, fii lăudată de toate neamurile pământului Mama noastră și mama Dumnezeului iubirii.

AURORA BÂRLEA
inv.

Iubire ...

Isus, Isus, Iubitul meu,
La Tine-am alergat mereu,
Când sufletu-mi cu dor cânta
Cuprins de mângăierea Ta.

Eu lângă Tine m'am simțit
Un om nespus de fericit,
Și prin Cuvântul tău măreț
Găsit-am pacea fără preț.

Așa, Iubitul meu Isus,
Pe Tine te iubesc nespus,
Și pe vecie voi cânta
Să preamăresc iubirea Ta.

Isus, Isus, prea dulce nume
Pe Tine te iubesc în lume,
Pe Tine singur te ador
Slăvit și sfânt Mântuitor.

Ilie Popovici

Când o țară îi fericită?

Când săbiile, puștile și gloanțele ruginesc în cuiu și sunt pline de praț, iar plugurile strălucesc.

Când hambarele sunt pline de bucate și nutreț, iar crâșmele și închisorile goale.

Când neguțătorii de mâncări se plimbă în trăsură, iar medicii și farmaciștii pe jos.

Când treptele școalelor și ale bisericilor sunt tocite, iar a tribunalelor acoperite cu iabă și bălării.

(După niște proverbe chinezești)

Dumnezeu pedepsește pe cel ce își calcă jurământul.

Când Henric IV se întorcea dela Ganossa a fost atacat de principele Rudolf de Suabia care-l voia tronul, cu toate că-i făcuse împăratului jurământ de credință. Incepându-se o bătălie între armatele împăratului și cele ale principelui, în luptă, mâna dreaptă a lui Rudolf fu tăiată. Inainte de a muri își privi mâna și zise: „Iată mâna cu care am semnat jurământul de credință față de împărat“.

Tineretul

(urmare din pag. 2)

Folosește-ți tinerețea biruitoare pentru biruirea propriilor tale patimi și vei reputa pentru sufletul tău, cea mai strălucită victorie dintre câte le-a înregistrat istoria universală.

Tineri, fii legitimi ai lui Dumnezeu, ce purtați tinerețea în suflet, îndreptați-vă privirile spre Isus Hristos, ce cu mâna întinsă peste veacuri vă chiamă spre sferele sfinteniei. Transformați-vă viața într'o poartă ce se deschide spre grădina eternității, într'un drum de flori și spini ce duce spre Ierusalimul ceresc. Nu vă fie teamă de greutatea drumului, pentru că lumina și puterea cerului va pași alături de voi.

ANTON CRIȘAN

